

Soós Amália
JELEK NÉLKÜL

Kertünk mélyén kerestelek:
a barackfa körül a fű,
amit gondosan bevetettél,
kikandikál a fagyos hó alul,
a törpenövésű, rozsdás levelű
almafa egészen fehér kövület.
Valahol itt kell lenned,
érezem, megfoghatatlanul,
s hajszollak következetesen,
mint sivatag ájult vándora
Mekka felé a délibábot.

FORDULAT

A leghosszabb tél ez a mostani.
Lesz még hosszabb is, nyugtatom magam.
Időben utazom: augusztus a stabil megálló,
mindig oda térek vissza, ahol még vagy.
Álmomban híres vagyok:
szenzációhajhász galériákban
lármásan árvezetik az emlékeimet;
azt mondják, az idő mindent gyógyít,
de én térben öregszem,
hogyan semmit ne feledjek el.

HALLGATÁS

A szó fölösleges – mondod,
(ha van egyáltalán),
csak tört része annak, amit érzünk.
Töredékekből sosem lesz egész.
Majd. Máskor. Talán. Lesz. Igazán.
Ne. Gondolj. Előre. Semmit. Ne. Várj.
Kiszorulnak az igenek, nemek,
a lét pereme így határtalan.
A szavak csak akkor
érnek valamit, ha érezhetőek,
ám a távolság miatt
ez aligha sikerülne.
Torz fényeket vetítenek
testünkre-lelkünkre
(kinek-kinek amiye még maradt).

Hátulról képzeltek el,
ahogy elmész, mert tudom,
hogy bekövetkezik. Visszafogott vagyok.
Ha szemből tenném,
nyelvet öltene magára a fájdalom,
vérszínű szóközök tapadnának
szájpadlásomra, de te ezt nem akarod.